

ordne, hvilket kostede Statskassen omtrent $\frac{1}{4}$ Million Rd. af dens Indtægt; men Regjeringen var istand til at gennemføre Forslaget baade her og i det andet Thing, endstjondt det, som sagt, kostede omtrent $\frac{1}{4}$ Million Rd. af Statskassens daværende Indtægt. Det ærede Medlem ser altsaa, at der har været god Villie til at ville arbejde sammen med det andet Thing, god Villie ogsaa hos dette Thing, ligesom jeg tror, at man ikke paa nogen Maade kan paavise, at dette Thing, trods sin nye Sammensætning, nogenstunde har stillet sig mod nogen god og gavnlig Reform. Regjeringen har til den allerførste Tid været besjælet af et Ønske om at undgaa Kamp, hvis Konsekventer man naturligvis meget godt ser; men det har ikke været muligt. Der har end ikke fra det Partis Side, som det ærede Medlem vel veed, jeg sigter til, været gjort noget som helst Tilbud. Ivertimod, man har gennem hele den den Land, hvori Finantslovsforslaget nu er affattet, gennem de Bevillinger, man har negtet, viist, at man trængte til at blive underrettet om, at Regjeringen er en Magt, en politisk Magt, der skal og maa skaffe sig Betydning og Indflydelse for overhovedet at kunne virke til Gavn for Folket (Hør!). Saalænge man vebbliver med dette, at forlange, at Folkethinget og navnlig Folkethingets Finantsudvalg, lad mig sige de ledende Medlemmer i Finantsudvalget, skulle være de Regjerende i Danmark, saalænge gaa vi endnu paa den Vej, der fører til Danmarks Odelæggelse. Derfor er Kampen nødvendig, derfor er den optaget, og derfor skal den føres igjennem (Hør!).

Jeg skal med Hensyn til Enkeltheder i Forslaget vende mig for et Øieblik til det ærede Medlem her lige overfor mig, det ærede 3die Medlem for 1ste Kredts (Ploug) og sige, at naar han betræffende et af de Spørgsmaal, som Regjeringen udbeder sig dette Things Medvirking til, nævnte Telegramtarterne, da har min ærede Kollega i det andet Thing erklæret, at han var villig til at gaa ind paa netop den Betragtning, som det ærede Medlem nævnte. — Det ærede 2det kongevalgte Medlem (Andræ) holdt jo et meget interessant Foredrag, som han imidlertid ligesaa lidt som Thinget vil kunne vente eller forlange, at jeg skulde kunne imødegaa, eller ialtsald nærmere belyse i dette Øieblik. Dertil indeholdt det for mange specielle Ting og for dybtgaaende Undersøggelser, som man selvfølgelig ikke kan have fuld Mening om, saalænge man ikke har havt Leilighed til at sætte sig nærmere ind deri. Men det ærede Medlem maa ikke tage mig det fortrydelig op, at jeg siger, at det forekommer mig, at han saavel i det Foredrag, han nu holdt, som ogsaa i hele sin finantielle Betragtning, maasse dog stikker noget for snevre Grændser for et Lands Finantshusholdning, at han overhovedet er for tilbøjelig til at anlægge Maalestøtten for en privat Forretning, om end ganske vist en stor For-

retning, paa de finantielle Forhold i Statshusholdningen. Han holdt sig saaledes kun til Gjælden, med Hensyn til hvilken jeg iøvrigt tror, han tog feil, forsaavidt han nævnte den indenlandske Gjæld til nogle og halvfemsindstyve Millioner Rd. (Andræ: Det var den hele Gjæld); men det ærede Medlem maa ikke glemme, baade at Statens Indtægter i ganske overordentlig Grad ere blevne forøgede, siden vi havde 60 Millioner Rd.'s Gjæld, og han maa ikke glemme, at i det Mindste for noget af denne Gjæld er der stabt et Aktio, Jernbanerne, som jeg nok veed det ærede Medlem ikke holder af, men som jeg ikke desto mindre holder af, og som jeg anser for at være af fuld saa megen Betydning for Landet, som om vi havde disse 30 Millioner mindre i Gjæld. Det ærede Medlem nævnte udtryffeligt Limfjordsbroen, som han med en vis Skepticisme kostede sig over. Jeg siger, jeg anser denne Bro for at være et ganske overordentlig vigtigt Led i hele vort Jernbanesystem, og jeg vil sige, at jeg vilde anse det for en stor Feil, hvis man ikke var gaaet til at bygge denne Bro, om den ogsaa skulde koste meget mere, end den gjør, for overhovedet at fuldstændiggjøre og faae fuld Nytte af hele vort kostbare Jernbanevæsen. Det ærede Medlem kom dernæst ind paa at anstille Betragtninger over, hvad der kunde være Pligt for det store Land, og hvad der kunde være Pligt for det lille Land. Jeg kan forsaavidt gjerne her give ham Ret i, at der kan være Interesser for det store Land, som det lille Land maa holde sig fra. Men ligesom han dog selv erkjendte, at det Land opgav sig selv, som ikke vilde holde en efter sin Evne passende Styrke, saaledes turde det dog være, at det lille Land har visse Formaal og maasse visse særdeles magtpaaliggende Formaal netop paa Grund af dets Idenhed, som de større Lande maasse bedre kunne se bort fra i Haab og Tillid til, at andre Kræfter ville gjøre sig gjældende og fremkalde det, som i de smaa Lande maa fremkaldes gennem offentlige Foranstaltninger. Jeg for mit Vedkommende tror, at, medens man ikke er istand til at gjøre sig gjældende i Kraft af sin Magt, saa er der alligevel andre Forhold, hvor man er istand til at kunne gjøre sig gjældende, og blandt disse nævner jeg først og fremmest Uklæget af den danske Jernbane. Den skaber en Kraft, en materiel Alidom, en Dyrkthed i Befolkningen, som maasse ellers ikke vilde være kommen tilstede. — Naar det ærede Medlem endelig anstillede en Sammenligning mellem flere Landes procentvise Udgifter til deres Forsvarsvæsen, saa er jeg jo naturligvis langt fra at betvivle, at disse af ham nævnte Tal ere rigtige; det er jeg fuldstændig overbevist om; men det ærede Medlem maa tilgive mig, at jeg drager noget i Lovol — hvad han jo forresten ogsaa selv gjorde — om Sammenligningsfaktorerne ere ganske rigtige. Jeg vil sige, det er ikke nok at